

[Bolvig]

sigelser for 1979 tyder på, at denne tendens kan forstærkes, hvis vi kan løse overenskomstsituationen uden en voldsom belastning af vort omkostningsniveau.

Dette er vel også den egentlige baggrund for dannelsen af nødregeringen. Man vil føre indkomstpoltik, men den såkaldt stærke, stabile, samarbejdsvenlige regerings indledende skridt har desværre været dårlige. Man har gennem momsforhøjelsen bl.a. vanskeliggjort, ja, jeg vil sige næsten umuliggjort opfyldelsen af ønskerne om en såkaldt nul-løsning. Og helt forbløffende, en regering med socialdemokratisk deltagelse accepterer en forøget ledighed på mellem 8.000 og 25.000 uden straks at foreslå foranstaltninger til øjeblikkelig modvirkning heraf. Er regeringen opgivende, eller værre, er socialdemokratiet? En udtalelse fra partiets hovedbestyrelsesmøde i weekenden om, at arbejdsløshedsproblemet kun kan løses ved internationalt samarbejde, kunne tyde på det.

Nøglen til en martsløsning, der forbedrer vores konkurrenceevne, må være en politisk vilje til gradvis gennemførelse af en medejendomsret. Lønmodtagerne må sikres en andel af den merværdi, der skabes i virksomhederne, til gengæld for en udvist løntilbageholdenhed, og samtidig må der gives garanti for en indgriben mod de store arbejdsfri indtægter.

Jeg vil henvise ministeren til det radikale forslag om en skattefradragreform og til det velafbalancerede medejerforslag, der netop er fremsat, et forslag, som er blevet anbefalet af såvel arbejdsgivere som arbejdstagere. Arbejdsministeren understregede med rette ved beskæftigelsesdebatten i april måned, at en forudsætning for at føre en konsekvent indkomstpoltik er en løsning af medejendomsretsproblemerne. Det radikale venstre og jeg er helt enige med ministeren, hvorfor vi forventer et omgående udspil. Er det på grund af problemer med regeringspartneren, at vi ikke får et sådant?

Vi oplever i disse dage atter en gang et forunderligt skuespil. En række aktører med stærk tilknytning til de store organisationer slår ud med armene og proklamerer, at arbejdsmarkedets parter skal have lov til at forhandle helt uden indblanding fra regering og folketing. Man vil skam gerne møde op, hvis det ønskes af de magtfulde interesseorganisationsledere, men ellers ikke. Vi her i

dette ting, der skal repræsentere helheden, foregiver, at denne tilgodeses af ledere, som er valgt til at varetage deres medlemmers helt egoistiske egne interesser. Som hr. Thomas Nielsen udtalte til søndagsaviserne: »Jeg er valgt til at skaffe mine medlemmer den størst mulige løn.« Ja, selvfølgelig er han det. Hvis vi som strudsene stikker hovedet i sandet, får vi måske kun 3 dage til at løse problemerne i, når organisationerne uden resultat når til vejs ende. Alle ved, at det bliver uden resultat. Er det ikke bedre at bruge 4 måneder til at tilrettelægge en politik, der løser bl.a. vort alvorlige beskæftigelsesproblem?

Der er megen politisk vilje til at gennemføre foranstaltninger til bekæmpelse af ledigheden. Det er fremgået i dag, og det vil også fremgå senere. Må jeg i lighed med hr. Melchior anbefale arbejdsministeren at indkalde til en beskæftigelseskonference på Marienborg, hvor ideer og forslag kan gennemdrøftes og analyseres. Jeg gør det, selv om tinget og befolkningen ikke har de bedste erfaringer med Marienborg møder.

Ministeren nævnte de mange muligheder inden for miljø og byfornyelse, og hr. Kjeld Olesen forlangte utraditionelle initiativer. Ja men derfor tror jeg netop, at et møde, f.eks. på Marienborg, hvor de forskellige partier har fornøden tid til at diskutere alle mulige forslag og ideer, ville være en god ting. Bør vi f.eks. ikke snarest begrænse overarbejdet i den private sektor og gennemføre tvungen afspadsering? Hvilken beskæftigelseeffekt ville et forbud mod det nedslidende og umenneskelige akkordarbejde have? Bør aldersgrænsen for ungarbejdere sættes op, og vil det bringe flere unge i arbejde, de unge, som grundet den vedtagne minimumsløn ikke bliver ansat i konkurrence med lidt ældre, mere stabile og rodfæstede kolleger? Hvilken effekt vil forbedrede løntilskudsordninger for unge have? Kan vi give f.eks. halv arbejdsløshedsunderstøttelse til alle arbejdsgivere, der ansætter unge under f.eks. 23 år? Hvordan kan vi fordele det til rådighed værende arbejde mellem alle uden at ødelægge landets konkurrenceevne? Kan vi nedsætte arbejdstiden med f.eks. 1 time daglig gennem en kompensation op til minimumslønnen ved en forhøjelse af lønmodtagerfradraget? Hvor store muligheder ligger der i at opmuntre virksomhederne til at fremstille lavteknologiske produkter til landene i Asien og Afrika?